

Люшенко Тетяна Олександрівна
студентка 2 курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – к.ю.н, асистент Швидка В.Г.

ІНФОРМАЦІЯ ЯК ОБ'ЄКТ ЦИВІЛЬНОГО ПРАВА

Питання пов'язаних з правом на інформацію та захисту інформаційних прав та даних на сучасному етапі цивільних відносин науковці приділяють велику увагу.

Інформація – це задокументовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що мали або мають місце у суспільстві, державі та навколишньому середовищі. У сучасному світі інформація набула великого значення, товарного характеру і виступає як об'єкт договірних відносин у цивільному праві, пов'язаних з її пошуком, збиранням, обробленням, поширенням, зберіганням і використанням у різноманітних сферах людської діяльності.

Вперше на науковому рівні про ознаки інформації висловився А.Б. Венгеров: самостійність інформації по відношенню до свого носія; одну й ту ж саму інформацію можна використовувати багаторазово; при збереженні чи використанні суб'єктом вона не зникає, а залишається у своєму первісному вигляді; інформація має здатність до збереження, агрегування, інтегрування, накопичення, «стискання»; можна визначити кількісно; системність [1, с. 71].

Проте саме як об'єкт цивільного права, інформація має свої притаманні ознаки. Інформація є нематеріальним благом, не може відповідати та зводитися до свого матеріального носія. Вона має здатність оновлюватися, доповнюватися, залишатися в своєму первісному стані та може переживати свій матеріальний носій. Також можуть бути випадки коли інформація втрачає свою цінність через її спотворення та через підставі незаконного доступу до неї. Інформація не підлягає фізичному зносу, як її носій, але вона підлягає моральному «старінню» тобто вона змінюється, вдосконалюється, або й навпаки. Це означає що інформація насамперед є споживчим благом. Іншою ще не менш важливою ознакою інформації є її поширеність. Вона підлягає необмеженому розповсюдженню, доступу до неї [2, с. 26]. Слід відмітити що існують інші види інформації до якої є обмежений доступ – це державна, службова, комерційна, професійна таємниця.

Поряд з таємницею, є схоже поняття конфіденційної інформації тобто, такі відомості, котрими володіють, користуються або розпоряджаються окремі фізичні або юридичні особи, які можуть поширювати ці відомості на свій розсуд і на встановлених ними умовах. В разі порушення доступу до таких видів інформації, можуть настати негативні наслідки як для особи, підприємства, установи,

організації, так і для самої держави у економічній, політичній, соціальна сфері життя [3, с. 53].

Інформація існує на різноманітних формах носіїв: візуальній, письмовій, акустичній, електронній, тощо. Не можна забувати і про можливість існування інформації у найбільш змінній та вразливій формі – усній, коли ускладнюються її зберігання, використання, передання, збереження в цілісності і навіть розуміння. Зміст інформації не може змінитися від форми фіксації і способу пред'явлення, тобто вона не залежить від вище наведених форм. Існує такі види інформації, як інформація професійного, ділового, виробничого, банківського характеру. Тобто це така інформація яка є предметом фізичних та юридичних осіб, як професійного інтересу. Користувачі такою інформацією самостійно встановлюють режим доступу, в тому числі приналежність її до конфіденційної, та встановлюють систему захисту. При порушеннях у сфері інформації може наставати адміністративна відповідальність (попередження, адміністративний штраф, арешт, конфіскація предмета), та навіть кримінальна відповідальність.

Отже, підсумовуючи слід стверджувати, що інформація як об'єкт цивільного права характеризується складністю. Ця складність виявляється у численних об'єктах, її складових, кількості, доступу до неї, користування. Саме з цього виникають значні труднощі при розробці загального підходу до встановлення та регулювання єдиного правового режиму інформації. Необхідно прийняття низки нових законів і внесення змін до вже діючих. Також головним для розвитку та функціонування правового режиму інформації слід знайомитися, вивчати, користуватися міжнародним та зарубіжним досвідом.

На нашу думку, приведення законодавства, що регулює сферу інформації, у відповідність з міжнародними та європейськими стандартами є обов'язковим для подальшого розвитку. Але зарубіжний досвід треба використовувати, керуючись передусім правилом: не нашкодити. Використовувати його там, де справді в цьому виникає потреба, та доречним, з урахуванням особливостей української правової системи, та рівнем розвитку. Основним шляхом реформування законодавства повинно бути збереження діючих і створення нових норм, що відповідають умовам.

Отже, використання зарубіжного досвіду, зближення із зарубіжним законодавством повинно сприяти створенню власної діючої моделі інформаційних відносин. Тільки тоді можна буде говорити про відповідність правової системи швидко мінливих умов життя, бо інформація сьогодення – один з головних регуляторів суспільного розвитку.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Венгеров А.Б. Категория «информация» в понятийном аппарате юридической науки. / А.Б. Венгеров // Советское государство и право. – 1977. – № 10. – С. 70-86.
2. Кохановська О.В. Інформація як об'єкт цивільних правовідносин та право на інформацію за чинним законодавством і за проектом Цивільного кодексу України / О.В. Кохановська // Вісник Київського національного університету імені Т. Шевченка. – Випуск 54. – С. 25-31.
3. Антопольский А.А. Правовое регулирование информационных объектов / А.А. Антопольский // Проблемы информатизации. – 1999. – Вып. 3. – С. 51-60.

Мартишко Андрій Васильович

студент 3-го курсу факультету адвокатури

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Токарева В.О.

ДОГОВІР ЗБЕРІГАННЯ АВТОТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ

На даний час існує велика кількість правових дискусій навколо договору зберігання та його правових наслідків. За своєю сутністю та правовою природою договір зберігання транспортного засобу є цивілістичним. Як ми знаємо цивілістична теорія базується на взаємних правах і обов'язках осіб, але при більш детальному розгляді договору зберігання транспортних засобів ми розумієм, що у власника стоянки (тобто зберігача транспортного засобу) виникають лише права, а обов'язки здебільшого носять факультативний характер.

Метою написання нашої статті є аналіз законодавчого регулювання діяльності автостоянок, суб'єктів договору зберігання транспортного засобу, їхньої відповідальності, а також шляхи вдосконалення правового регулювання цього інституту. Дана тема є актуальною через наявність в Україні великої кількості автотранспортних засобів і виникає проблема про необхідність вирішення питання щодо місць їх зберігання. Власники таких засобів використовують для цього гаражі, автостоянки, прибудинкову територію тощо.

Існують два види договору зберігання автотранспортних засобів. Перший, який укладається з моменту передачі транспортного засобу на зберігання є реальним та консенсуальним в якому сторони, одна з яких повинна бути професійним зберігачем, набувають прав та обов'язків з моменту досягнення згоди між ними. Також договори бувають двосторонніми (обов'язки виникають в